

ประสิทธิผลของการสอนตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติแบบไม่มีบทเพื่อพัฒนาทักษะการพูดเชิงธุรกิจสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 3

The Effectiveness of Communicative Language Teaching Combined with Unscripted Role-Play Activities in Developing Business Speaking Skills among Third-Year Undergraduate Students

อรรชนิดา หวานคง¹

Anchanida Wankong¹

Received: 10 ก.ค. 2568

Revised: 15 พ.ย. 2568

Accepted: 18 พ.ย. 2568

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดเชิงธุรกิจ ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติแบบไม่มีบท และ 2) ศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติแบบไม่มีบท กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาราชวิทยาลัย ทั้งที่เป็นพระภิกษุและคนทั่วไป ที่เรียนรายวิชา HU 2047 ภาษาอังกฤษธุรกิจ (Business English) จำนวน 14 รูป/คน ที่ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดเชิงธุรกิจ จำนวน 5 แผน 2) แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดเชิงธุรกิจก่อนและหลังเรียน 3) แบบประเมินความสามารถในการพูดเชิงธุรกิจ และ 4) แบบประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติแบบไม่มีบท สถิติพื้นฐานในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการทดสอบค่าที่แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (Dependent t-test)

ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถด้านการพูดเชิงธุรกิจของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 หลังการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติแบบไม่มีบทสูงกว่าก่อนการใช้กิจกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 2) ความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติแบบไม่มีบทเพื่อพัฒนาทักษะการพูดเชิงธุรกิจอยู่ในระดับมากที่สุด

คำสำคัญ: การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร, บทบาทสมมติแบบไม่มีบท, การพูดเชิงธุรกิจ

Abstract

The objectives of this research were to: 1) compare students' business speaking ability before and after instruction based on the Communicative Language Teaching (CLT) approach integrated with unscripted role-play activities, and 2) examine students' satisfaction with the instructional approach based on CLT combined with unscripted role-play activities. The sample consisted of fourteen third-year English majors from the Faculty of Humanities at Mahamakut Buddhist University who were enrolled in HU 2047 Business English. The participants

¹ อาจารย์ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาราชวิทยาลัย อีเมล: anchanidaw12@gmail.com

¹ English Lecturer, Faculty of Humanities, Mahamakut Buddhist University, Email: anchanidaw12@gmail.com

were selected through purposive sampling. The research instruments included: 1) five lesson plans designed to enhance business speaking skills; 2) a pre- and post-test for measuring business speaking ability; 3) an analytic rating scale for assessing business speaking performance; and 4) a satisfaction questionnaire measuring students' perceptions toward the use of unscripted role-play activities in the instructional process. The basic statistical methods used for data analysis were mean, standard deviation, and the dependent t-test.

The research findings revealed that: 1) the business speaking ability of third-year students after receiving instruction through the CLT approach integrated with unscripted role-play activities was significantly higher than before the intervention at the .05 level; and 2) the students' satisfaction with the CLT-based instruction incorporating unscripted role-play activities for developing business speaking skills was at the highest level.

Keywords: Communicative language teaching, Unscripted role-play, Business english speaking

บทนำ

ในปัจจุบันภาษาอังกฤษมีบทบาทในฐานะเป็นภาษาสากล อีกทั้งยังเป็นภาษาที่สองที่สำคัญภาษาหนึ่งและนิยมใช้กันอย่างแพร่หลายมากที่สุด ภาษาอังกฤษถูกใช้เป็นเครื่องมือที่สำคัญในการเข้าถึงแหล่งวิทยาการต่าง ๆ และค้นคว้าหาความรู้ใหม่ ๆ รวมทั้งสื่อสารความรู้สึกนึกคิดให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน ตลอดจนเป็นเครื่องมือสำคัญในการประกอบอาชีพ หลายครั้งที่พบว่าผู้ที่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่วจะได้รับโอกาสและค่าตอบแทนในการทำงานที่สูงขึ้น สำหรับประเทศไทย ภาษาอังกฤษได้เข้ามามีบทบาทสำคัญทางด้านการค้าและการทูตตั้งแต่ในสมัยรัชกาลที่ 3 และรัชกาลที่ 4 เป็นต้นมา และเพิ่มมากขึ้นในทุกมิติทั้งทางด้านการเมือง สังคม เศรษฐกิจ วัฒนธรรมและการติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศ ตลอดจนด้านการศึกษา และในสมัยรัชกาลที่ 5 มีเป้าหมายสำคัญที่จะพัฒนาประเทศให้เป็นแบบตะวันตกจึงเริ่มส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อทำให้ประเทศมีความทันสมัยขึ้น ขณะเดียวกันภาษาอังกฤษเป็นสื่อสำคัญในการถ่ายทอดทักษะความรู้จากต่างประเทศมาพัฒนาประเทศไทย ดังนั้นจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการส่งเสริมให้ประชากรได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษในระดับที่ติดต่อสื่อสารและเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจของประเทศ เพื่อให้สอดคล้องตามกรอบร่างยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2560-2579) กล่าวไว้ว่า ประเทศไทยมีพื้นที่ยุทธศาสตร์ที่ตั้งอยู่ในจุดที่ได้เปรียบต่อการพัฒนาศักยภาพของประเทศและเป็นจุดยุทธศาสตร์ที่เชื่อมโยงเศรษฐกิจที่สำคัญของภูมิภาค จึงส่งผลให้ประเทศไทยเป็นประตูสู่อาเซียนและเอเชีย (ปรกร ทองบุญยัง และคณะ, 2565)

การมีทักษะการพูดเชิงธุรกิจที่ดีช่วยเสริมสร้างความมั่นใจในการเจรจากับคู่ค้าและลูกค้า ด้วยทักษะในการสื่อสารที่ชัดเจน นอกจากนั้นการใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่วยังจะส่งผลให้คนทำงานประสบความสำเร็จในการเจรจาต่อรอง ไม่ว่าจะเป็นด้านธุรกิจระหว่างบริษัทหรือในการสมัครงานและสัมภาษณ์งาน เป็นต้น ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีการเติบโตและพัฒนา โดยเฉพาะการเติบโตทางด้านเศรษฐกิจซึ่งเติบโตอย่างต่อเนื่อง และได้รับแรงสนับสนุนจากทั้งภาครัฐและภาคเอกชนในการพัฒนาและส่งเสริมด้านธุรกิจ เช่น ธุรกิจโรงแรมและธุรกิจทางอ้อมหรือธุรกิจสนับสนุนต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดอาชีพที่หลากหลาย ดังนั้นการจ้างงานบุคลากรในภาคแรงงานเหล่านี้จำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร เพื่อการปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ และด้วยเหตุนี้คนไทยจำเป็นต้องเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้นเพื่อประโยชน์ในการประกอบธุรกิจ ทางด้านการค้า การผลิต เทคโนโลยี อุตสาหกรรมต่าง ๆ การท่องเที่ยวและการติดต่อสื่อสารหรือการทำงานร่วมกับชาวต่างชาติ เป็นต้น (นิภาวรรณ นวาวัฒน์ และณัฐนา สิวหรตันรักษ์, 2563)

ดังนั้น ความต้องการและความจำเป็นด้านสมรรถนะภาษาอังกฤษดังกล่าวส่งผลต่อการกำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ที่กำหนดไว้ว่า “ผลิตบัณฑิตที่มีความรอบรู้ทางด้านภาษาอังกฤษ กล้าแสดงออกอย่างมีเหตุผล เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยศีลธรรม คุณธรรมจริยธรรม และจรรยาบรรณ” (คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2564) และได้กำหนดให้นักศึกษาเรียนรายวิชา HU 2047 ภาษาอังกฤษธุรกิจ (Business English) เพื่อให้นักศึกษาที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจมีความคุ้นเคยกับการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริงและเกิดความมั่นใจในการสื่อสาร เพราะภาษาอังกฤษธุรกิจนั้นมีลักษณะเฉพาะแตกต่างจากภาษาอังกฤษที่ใช้ในชีวิตประจำวันซึ่งเป็นภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ (English for Specific Purpose) เนื่องจากลักษณะของการสื่อสารนั้นเป็นการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมและระดับของภาษาที่ใช้เป็นทางการ ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ ผู้สอนควรจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการเฉพาะด้านของผู้เรียน และต้องจำกัดหัวข้อให้อยู่ในขอบเขตที่ผู้เรียนต้องการและนำไปใช้ ซึ่งจะจูงใจให้ผู้เรียนสนใจเรียนเป็นอย่างดี และทำให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

กรอบอ้างอิงทางภาษาของสหภาพยุโรป (The Common European Framework of Reference for Languages: CEFR) ซึ่งเป็นการประเมินความสามารถทางภาษาที่สหภาพยุโรปจัดทำขึ้น ปัจจุบันกรอบอ้างอิง CEFR ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางว่าเป็นมาตรฐานในการจัดลำดับความสามารถทางภาษาของแต่ละบุคคล CEFR ได้จำแนกเกณฑ์วัดและการประเมินผู้เรียนออกเป็น 3 กลุ่มหลัก และแบ่งเป็น 6 ระดับความสามารถ ดังนี้ ตามลำดับความง่ายไปหายากหรือต่ำไปหาสูง ได้แก่ 1) ระดับ A หมายถึงความสามารถระดับปฐมหรือระดับต้น แบ่งเป็นกลุ่ม A1 และ A2 2) ระดับ B หมายถึง ความสามารถระดับกลางแบ่งเป็นกลุ่ม B1 และ B2 และ 3) ระดับ C หมายถึงระดับความสามารถระดับสูงหรือก้าวหน้า แบ่งเป็นกลุ่ม C1 และ C2 สำหรับแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแนวใหม่ เพื่อให้สอดคล้องกับกรอบอ้างอิงความสามารถทางภาษาของสหภาพยุโรป หรือ CEFR นั้น (พัชรภรณ์ ดวงชื่น และคณะ, 2564) การจัดการเรียนการสอนจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนรูปแบบจากการเรียนการสอนที่เน้นไวยากรณ์มาเป็นเน้นการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเป็นหลัก (Communicative Approach) โดยเริ่มจากการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนตามลำดับ โดยการจัดกระบวนการเรียนการสอนเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นตามสภาพแวดล้อมและเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดจนนำไปสู่ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) และนำภาษาไปใช้ได้จริงมีความถูกต้องเหมาะสมและเป็นที่ยอมรับในสังคม

อย่างไรก็ตามแม้ว่าผู้เรียนจะเรียนภาษาอังกฤษมาเป็นระยะเวลายาวนาน แต่ยังคงพบว่าผู้เรียนส่วนมากยังมีปัญหาในการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยสามารถพิจารณาได้จากข้อมูลการจัดอันดับความสามารถของ EF English Proficiency Index (EF EPI) ปี 2567 ซึ่งเป็นองค์กรนานาชาติที่เชี่ยวชาญเรื่องการฝึกอบรมภาษา การท่องเที่ยวเพื่อการศึกษา หลักสูตรการศึกษาเชิงวิชาการและการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม และเป็นองค์กรที่จัดอันดับประเทศจากความสามารถด้านการใช้ภาษาอังกฤษโดยใช้ดัชนีวัดระดับความรู้ทางภาษาอังกฤษ พบว่าประเทศไทยมีคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษอยู่ในอันดับที่ต่ำมากและจัดอยู่ในลำดับที่ 106 เมื่อเปรียบเทียบกับอีก 116 ประเทศทั่วโลกที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลัก (Education First, 2024) อาจเนื่องมาจากการจัดการเรียนการสอนที่ไม่ได้มีการเน้นพูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง จะเน้นแต่ด้านเนื้อหาทางภาษา กฎเกณฑ์ หลักไวยากรณ์ คำแปล และการอ่านเพื่อความเข้าใจ อีกทั้งผู้เรียนไม่มีความกล้าแสดงออก รู้สึกอายเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษหน้าชั้นเรียน ขาดความมั่นใจในการพูดและมักจะจำรูปแบบประโยคโดยการพูดเป็นคำ ๆ ขาดความคล่องแคล่วและความถูกต้องในการใช้ภาษา ดังนั้น จึงจำเป็นที่จะต้องเร่งพัฒนาทักษะการพูดให้สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ผู้เรียนอยู่ในสภาพแวดล้อมและบรรยากาศที่ไม่เอื้อต่อการเรียนรู้ ขาดแรงจูงใจและโอกาสในการฝึกฝนตลอดจนมีส่วนร่วมในการเรียนน้อย สาเหตุอาจมาจากผู้สอนไม่สามารถเลือกใช้เทคนิคและกลวิธีการสอนมาใช้ในการฝึกพูด ผู้เรียนบางคนมีความรู้สึกกลัว ประหม่าและมีความวิตกกังวล เนื่องมาจากการมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนภาษา จะเห็นได้ว่าทักษะการพูดเป็นทักษะที่ผู้เรียนทุกระดับชั้นประสบปัญหาหนักที่สุด (กฤษเชาว์ นันทสุดแสง, 2563)

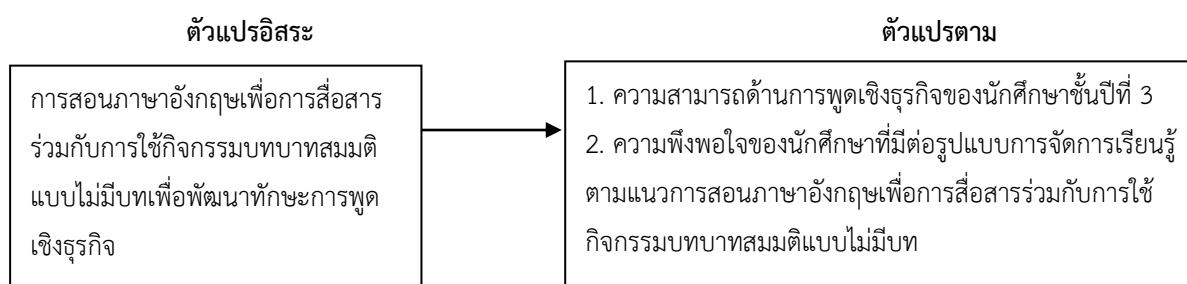
จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาดังกล่าวข้างต้น โดยเฉพาะการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ที่ผู้เรียนต้องได้รับการฝึกทักษะทางภาษาร่วมกับผู้เรียนคนอื่น ๆ เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจมากยิ่งขึ้น ดังนั้นเพื่อประโยชน์ สูงสุดสำหรับการเรียนการสอนทางภาษา ควรมีการสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนกล้าแสดงออกมากขึ้น ส่งเสริมให้เกิดการร่วมมือ ในการเรียนเพื่อให้ผู้เรียนได้มาซึ่งความรู้ทางภาษาและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันและสังคมภายนอกได้อย่าง คล่องแคล่วและเกิดประสิทธิภาพ (อรรชนิดา หวานคง, 2565) จึงทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาถึงแนวทางในการพัฒนาทักษะ การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและเห็นว่ากิจกรรมบทบาทสมมติเป็นกิจกรรมที่น่าสนใจและส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติ การใช้ภาษาได้ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง ตลอดจนช่วยให้ผู้เรียนเกิดความคล่องแคล่วในการสื่อสาร ดังนั้นจึงได้นำแนวทาง การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติแบบไม่มีบทมาใช้เพื่อเป็นการพัฒนา ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารให้มีประสิทธิภาพ อีกทั้งยังทำให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดเชิงธุรกิจก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติแบบไม่มีบท
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับการ ใช้กิจกรรมบทบาทสมมติแบบไม่มีบท

กรอบแนวคิด

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาและสังเคราะห์แนวคิดจากนักวิชาการเป็นกรอบแนวคิดแนวทางการพัฒนาทักษะ การพูดเชิงธุรกิจ ผู้วิจัยทำการสังเคราะห์จากหลักการ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540), Bartz (1979), Harris (1990), Byrne (1991), และ Brown (2007) โดยการสังเคราะห์พบว่าแนวทางการพัฒนาทักษะการพูดเชิงธุรกิจประกอบด้วยวิธีการผสมผสานการจัดการเรียน การสอนประกอบด้วย 2 วิธี ได้แก่ การจัดการการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้กิจกรรม บทบาทสมมติแบบไม่มีบท ผู้วิจัยได้ศึกษาเรื่องแนวทางการพัฒนาทักษะการพูดเชิงธุรกิจ โดยแสดงการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ดังภาพ 1

ภาพ 1 กรอบแนวคิดการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ แบบไม่มีบทเพื่อพัฒนาทักษะการพูดเชิงธุรกิจสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม จังหวัดนครพนม จำนวน 50 รูป/คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ที่เรียนรายวิชา HU 2047 ภาษาอังกฤษธุรกิจ (Business English) ในภาคการศึกษาที่ 2/2567 จำนวน 14 รูป/คน ที่ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ประกอบด้วย

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 5 แผน ได้แก่ การต้อนรับแขกผู้มาเยือน (Receiving Visitor) การใช้โทรศัพท์ (Making a Phone Call) การสัมภาษณ์งาน (Job Interview) การเจรจาต่อรอง (Negotiation) และการประชุมธุรกิจ (Business Meeting)

2.2 แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษจำนวน 1 ชุด เพื่อใช้ทดสอบก่อนและหลังเรียน นักศึกษาจับคู่เพื่อจับสลาก เลือกหัวข้อและบทบาทของตนเอง และผู้เรียนทำการแสดงบทบาทตามสถานการณ์ที่ได้เพื่อเป็นการทดสอบก่อนเรียน (pre-test) หลังจากการเรียนการสอนตามแผนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติแบบไม่มีบทครบทั้ง 5 บทเรียนแล้ว นักศึกษาทดสอบหลังเรียน (post-test) โดยวิธีการเดียวกันกับแบบทดสอบก่อนเรียน ซึ่งค่าดัชนีความสอดคล้องที่ได้จากการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญมีค่าเท่ากับ 1.00

2.3 แบบประเมินทักษะการพูด ซึ่งเกณฑ์การประเมินประกอบด้วย 6 ด้าน คือ 1) ความคล่องแคล่ว 2) การให้ข้อมูล 3) การเลือกใช้ภาษา 4) การออกเสียง 5) การแก้ปัญหา และ 6) ความมั่นใจ โดยแบ่งความสามารถในแต่ละองค์ประกอบเป็น 5 ระดับ คือ จากระดับ 1 ถึงระดับ 5 ซึ่งค่าดัชนีความสอดคล้องที่ได้จากการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญมีค่าอยู่ระหว่าง 0.67-1.00

2.4 แบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแผนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติแบบไม่มีบท โดยแบ่งเป็น 4 ด้าน คือ 1) ด้านเนื้อหาสาระ 2) ด้านกิจกรรมบทบาทสมมติแบบไม่มีบท 3) ด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ 4) ด้านผู้เรียน โดยใช้เกณฑ์การประเมินมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ ซึ่งค่าดัชนีความสอดคล้องที่ได้จากการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญมีค่าเท่ากับ 1.00

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัย ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างดังต่อไปนี้

3.1 ขี้แจงวัตถุประสงค์ของการจัดการเรียนรู้ตามแผนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติแบบไม่มีบทเพื่อพัฒนาทักษะการพูดเชิงธุรกิจกับนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ทางผู้วิจัยได้จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 5 บทเรียน และใช้เวลาในการจัดการการเรียนรู้ บทเรียนละ 2 สัปดาห์ ๆ ละ 3 ชั่วโมง รวมสอนในห้องเรียน 10 สัปดาห์ (30 ชั่วโมง) ซึ่งในการทดสอบทักษะการพูดเชิงธุรกิจนั้นจะมีสถานการณ์กำหนดให้ 5 สถานการณ์ แต่ละสถานการณ์ประกอบด้วยบทบาทสมมติ 2 บทบาท ให้นักศึกษาจับสลากคู่ละ 1 สถานการณ์ จากนั้นให้นักศึกษาตกลงเลือกบทบาท และพูดสนทนาตามสถานการณ์ที่คู่ของตนได้รับ ให้เตรียมตัว 5 นาทีและกำหนดเวลาสนทนาคู่ละ 10-15 นาที โดยนักศึกษาที่ทำ การทดสอบแล้วจะถูกแยกออกไป เพื่อป้องกันการสอบถามข้อมูลซึ่งกันและกันและการเหลื่อมล้ำในการทำการทดสอบ โดยภายหลังที่เรียนจบแล้วนักศึกษาทำการทดสอบหลังเรียน และแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแผนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติแบบไม่มีบท

3.2 ทำการทดสอบก่อนเรียน (pre-test) โดยให้นักศึกษาทำแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางตรง ดังรายละเอียดข้างต้น โดยมีผู้วิจัย ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ 1 ท่าน และครูต่างชาติ 1 ท่าน รวม 3 ท่าน เป็นผู้ประเมิน และบันทึกคะแนน ซึ่งค่าความเชื่อมั่น คือ 0.95

3.3 ดำเนินการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติแบบไม่มีบท จำนวน 5 บท ซึ่งประกอบไปด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้ 1) ขั้นเตรียมการ 2) ขั้นการฝึก 3) ขั้นการแสดง 4) ขั้นการผลิตราย 5) ขั้นการอภิปรายและประเมินผล ซึ่งสามารถอธิบายเพิ่มเติมได้ดังนี้

3.3.1 ขั้นเตรียมการ

ผู้สอนอธิบายหัวข้อและกิจกรรมแก่นักศึกษา พร้อมทั้งนำเข้าสู่บทเรียนด้วยการทบทวนคำศัพท์ไวยากรณ์ การเชื่อมโยงความรู้เดิมซึ่งเป็นกิจกรรมทั้งแบบเดี่ยว คู่ กลุ่มและชั้นเรียน และกระตุ้นความสนใจของนักศึกษาผ่านวิดีโอที่เกี่ยวข้องกับบทเรียน หลังจากนั้นนำเสนอคำศัพท์ สำนวน วลี ประโยค บทสนทนา วัฒนธรรมในการใช้ภาษาและมารยาทของการสื่อสารในสถานการณ์นั้น ๆ ตลอดจนให้คำแนะนำเรื่องเทคนิคที่ช่วยเพิ่มความชัดเจนในการสื่อสารให้มีมากขึ้นด้วยการใช้ภาษาท่าทางการใช้น้ำเสียง เป็นต้น

3.3.2 ขั้นการฝึก

ฝึกภาษาโดยใช้บทสนทนาเพื่อสร้างความคล่องแคล่วในการพูด สอนคำศัพท์ วลีและประโยคที่เกี่ยวข้องกับบทเรียน รวมถึงหลักการออกเสียงที่ถูกต้อง ประกอบกับการแสดงตัวอย่างบทสนทนา และมีการถาม-ตอบ หลังจากนั้นจึงปล่อยให้ นักศึกษาจับคู่ฝึกกันเอง มีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน โดยผู้สอนไม่ขัดจังหวะการฝึกของนักศึกษาแม้จะพบว่ามี ความผิดพลาด แต่จะแก้ไขข้อบกพร่องในการออกเสียงภายหลังการฝึก

3.3.3 ขั้นการแสดง

ให้นักศึกษาจับคู่กันและแสดงตามสถานการณ์และบทบาทที่ได้รับ โดยให้นักศึกษาช่วยออกแบบบทสนทนาด้วยตนเอง สามารถสอบถามผู้สอนเกี่ยวกับการแสดง คำศัพท์และประโยคที่ต้องการใช้ในการแสดง จากนั้นทำการฝึกซ้อม และแสดงบทบาทสมมติเป็นคู่หน้าชั้นเรียน ขณะที่ทำการแสดงผู้สอนจะไม่เข้าไปแทรกแซงการแสดง เมื่อจบเนื้อหาในบทเรียน ผู้สอนให้นักศึกษาทบทวนเนื้อหาทั้งหมดในแต่ละบท

3.3.4 ขั้นการผลิตราย

เปิดโอกาสให้นักศึกษาทำงานเป็นคู่หรือกลุ่ม ตามคำสั่งในสถานการณ์ที่กำหนด โดยให้นักศึกษาช่วยกัน กำหนดสถานการณ์และแสดงบทบาทจากสถานการณ์ที่กำหนดขึ้น แต่งบทสนทนาเองโดยประยุกต์ใช้ความรู้ที่เรียนและจัดสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง โดยไม่ต้องท่องจำบทสนทนาที่พูดโดยบุคคลอื่น

3.3.5 ขั้นการอภิปรายและประเมินผล

การสัมภาษณ์ความรู้สึกและความคิดของผู้แสดงและจัดบันทึกไว้บนกระดาน หลังจากนั้นสัมภาษณ์ผู้ชม หรือผู้สังเกตการณ์และจัดบันทึกข้อมูลเหล่านี้บนกระดานเช่นเดียวกัน อีกทั้งผู้สอนและนักศึกษาร่วมกันอภิปราย แสดงความคิดเห็น และสรุปประเด็นการเรียนรู้

3.4 การทดสอบหลังเรียน (post-test) โดยให้นักศึกษาทำแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางตรงซึ่งเป็นแบบทดสอบฉบับเดียวกับแบบทดสอบก่อนเรียนดังรายละเอียดข้างต้น โดยมีผู้วิจัย ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ 1 ท่าน และครูต่างชาติ 1 ท่านเป็นผู้ประเมิน บันทึกคะแนน

3.5 ให้นักศึกษาทำแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติแบบไม่มีบท

3.6 นำผลไปวิเคราะห์ทางสถิติ

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้ทั้งหมด ทำการวิเคราะห์ผลตามรายละเอียดดังนี้

4.1 เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดเชิงธุรกิจของนักศึกษา ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติแบบไม่มีบท โดยการทดสอบค่าทีแบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test Dependent)

4.2 วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติแบบไม่มีบทเพื่อพัฒนาทักษะการพูดเชิงธุรกิจ โดยกำหนดรายละเอียดแบบสอบถามความพึงพอใจซึ่งแบ่งเป็น 4 ด้านคือ 1) ด้านเนื้อหาสาระ 2) ด้านกิจกรรมบทบาทสมมติแบบไม่มีบท 3) ด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ และ 4) ด้านผู้เรียน ซึ่งแบบประเมินความพึงพอใจเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ โดยการนำค่าระดับที่ได้มาหาคำนวนหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

สรุปผล

ผลการศึกษาตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดเชิงธุรกิจก่อนและหลังเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติแบบไม่มีบท มีรายละเอียดผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

ตาราง 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดเชิงธุรกิจของนักศึกษา ก่อนและหลังเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติแบบไม่มีบท

หัวข้อเกณฑ์การประเมิน	ก่อนเรียน		หลังเรียน		ค่าความต่าง	t	Sig.
	Mean	S.D.	Mean	S.D.	D		
ความคล่องแคล่ว	2.14	0.86	4.57	0.51	2.43	-10.67*	.000
การให้ข้อมูล	1.92	0.73	4.71	0.47	2.79	-11.07*	.000
การเลือกใช้ภาษา	1.93	0.73	4.57	0.51	2.64	-11.70*	.000
การออกเสียง	1.90	0.66	4.64	0.50	2.76	-11.70*	.000
การแก้ปัญหา	2.21	0.89	4.61	0.63	2.43	-12.00*	.000
ความมั่นใจ	1.71	0.61	4.36	0.63	2.65	-13.30*	.000
โดยรวม	1.71	0.61	4.36	0.63	2.65	-13.00*	.000

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 1 พบว่า คะแนนเฉลี่ยความสามารถด้านการพูดเชิงธุรกิจของนักศึกษาหลังเรียน ($\bar{X}$ = 4.36, S.D. = 0.63) สูงกว่าก่อนเรียน ($\bar{X}$ = 1.71, S.D. = 0.61) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (t = -13.00, p < .05) แสดงว่าการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติแบบไม่มีบทมีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะการพูดเชิงธุรกิจของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้ นักศึกษาพัฒนาทักษะการพูดเชิงธุรกิจด้านการให้ข้อมูลเพิ่มขึ้นมากที่สุด รองลงมา คือ ความสามารถในการออกเสียง การแก้ปัญหา ความคล่องแคล่ว การเลือกใช้ภาษาและความมั่นใจ โดยมีค่าความต่าง (D = 2.79, 2.76, 2.43, 2.43, 2.64 และ 2.65 ตามลำดับ

2. ผลการศึกษาตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติแบบไม่มีบท

ตาราง 2 ผลของความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติแบบไม่มีบท

ความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติแบบไม่มีบท	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1. ด้านเนื้อหาสาระ			
1) เนื้อหาบทบาทสมมติมีความน่าสนใจ	4.50	0.65	พึงพอใจมากที่สุด
2) เนื้อหาบทบาทสมมติมีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน	4.64	0.63	พึงพอใจมากที่สุด
3) เนื้อหาบทบาทสมตีส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ	4.57	0.65	พึงพอใจมากที่สุด
4) เนื้อหาบทบาทสมมติเป็นเนื้อหาที่ผู้เรียนพบเจอในชีวิตประจำวันและการประกอบอาชีพ	4.60	0.50	พึงพอใจมากที่สุด
5) เนื้อหาบทบาทสมตีมีลำดับการนำเสนอที่มีความเหมาะสม	4.78	0.42	พึงพอใจมากที่สุด
โดยรวม	4.61	0.57	พึงพอใจมากที่สุด
2. ด้านกิจกรรมบทบาทสมมติแบบไม่มีบท			
1) กิจกรรมบทบาทสมมติแบบไม่มีบทช่วยส่งเสริมทักษะการพูดของผู้เรียนได้มากขึ้น	4.40	0.80	พึงพอใจมาก
2) กิจกรรมบทบาทสมมติแบบไม่มีบททำให้ผู้เรียนสามารถเลือกใช้คำพูดได้เหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์ได้ดีขึ้น	4.35	0.74	พึงพอใจมาก
3) กิจกรรมบทบาทสมมติแบบไม่มีบทส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาองค์ความรู้ได้ด้วยตัวเอง	4.57	0.64	พึงพอใจมากที่สุด
4) กิจกรรมบทบาทสมมติแบบไม่มีบทส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียน	4.50	0.76	พึงพอใจมากที่สุด
5) กิจกรรมบทบาทสมมติแบบไม่มีบทกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียนรู้	4.57	0.64	พึงพอใจมากที่สุด
โดยรวม	4.48	0.71	พึงพอใจมาก
3. ด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษ			
1) ผู้เรียนสามารถนำความรู้ภาษาอังกฤษไปใช้ในการประกอบอาชีพได้จริง	4.40	0.60	พึงพอใจมาก
2) ผู้เรียนเข้าใจภาษาอังกฤษในสถานการณ์ที่แตกต่างกัน	4.40	0.60	พึงพอใจมาก
3) ผู้เรียนจดจำเนื้อหาและคำศัพท์ได้ดี	4.57	0.76	พึงพอใจมากที่สุด
4) ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในบทเรียนมากขึ้น	4.64	0.49	พึงพอใจมากที่สุด
5) ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะการพูดได้ดี	4.50	0.65	พึงพอใจมากที่สุด
โดยรวม	4.56	0.62	พึงพอใจมากที่สุด

ตาราง 2 (ต่อ)

ความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติแบบไม่มีบท	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความ พึงพอใจ
4. ด้านผู้เรียน			
1) ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	4.64	0.50	พึงพอใจมากที่สุด
2) ผู้เรียนมีความมั่นใจและความกล้าแสดงออกมากขึ้น	4.50	0.65	พึงพอใจมากที่สุด
3) ผู้เรียนชอบการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น	4.42	0.64	พึงพอใจมากที่สุด
4) ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนรู้มากขึ้น	4.50	0.65	พึงพอใจมากที่สุด
5) ผู้เรียนเกิดความสุขสนุกสนาน เพลิดเพลินและลดความวิตกกังวลในการเรียน ภาษาอังกฤษ	4.55	0.65	พึงพอใจมากที่สุด
โดยรวม	4.52	0.61	พึงพอใจมากที่สุด
โดยรวมทั้งหมด	4.54	0.62	พึงพอใจมากที่สุด

จากตาราง 2 พบว่าโดยภาพรวมกลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติแบบไม่มีบทอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.54$, S.D. = 0.62) เมื่อพิจารณาความพึงพอใจจำแนกตามแต่ละด้าน พบว่านักศึกษามีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากและมากที่สุด โดยเรียงลำดับจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุดได้ดังนี้ ลำดับที่ 1 ความพึงพอใจด้านเนื้อหาสาระอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.61$, S.D. = 0.57) ลำดับที่ 2 ความพึงพอใจด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.56$, S.D. = 0.62) ลำดับที่ 3 ความพึงพอใจด้านผู้เรียนอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.52$, S.D. = 0.61) และลำดับที่ 4 ความพึงพอใจด้านกิจกรรมบทบาทสมมติแบบไม่มีบทอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.48$, S.D. = 0.71)

อภิปรายผล

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถนำมาอภิปรายได้ ดังนี้

จากผลการวิจัยข้อที่ 1 พบว่าความสามารถด้านการพูดเชิงธุรกิจหลังการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติแบบไม่มีบทสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่นี้อาจเนื่องมาจาก

1. วิธีการสอนพูดผ่านกิจกรรมบทบาทสมมติแบบไม่มีบทที่ผู้วิจัยนำมาใช้นั้นเน้นส่งเสริมทักษะการสื่อสารมากกว่าการท่องจำบทสนทนา หรือการฝึกพูดตามแบบแผนที่กำหนดไว้ล่วงหน้า การจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาให้มากที่สุด พร้อมทั้งพัฒนาความรู้และความเข้าใจในการใช้ภาษา โดยมีการจัดลำดับขั้นตอนการสอนพูดอย่างเป็นระบบ เพื่อเตรียมความพร้อมด้านคำศัพท์ การออกเสียง และโครงสร้างประโยคที่จำเป็นสำหรับการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ณฤติยา เฟ่งศรี (2565) ที่ได้กล่าวถึงขั้นตอนการสอนการพูดว่าผู้สอนควรแนะนำถึงหลักการความรู้ที่เกี่ยวกับภาษาใหม่ที่ไม่คุ้นเคยให้ผู้เรียนเข้าใจรูปแบบและความหมาย นอกจากนั้นยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ มณัญญา มานะรัชต์ศักดิ์ และอุบลวรรณ ส่งเสริม (2566) ที่พบว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารช่วยเสริมสร้างทักษะในการพูดภาษาอังกฤษและเพิ่มความมั่นใจในการใช้ภาษา โดยผ่านกระบวนการสอนการพูดที่มีระบบ เช่นเดียวกับงานวิจัยของ Jannah and Bean

(2024) ที่พบว่าการใช้แนวทางการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทำให้ผู้เรียนมีทักษะการพูดอย่างมีประสิทธิภาพและส่งเสริมความมั่นใจในการพูด

2. การฝึกพูดภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติแบบไม่มีบทช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาซึ่งมีความใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง กระตุ้นให้ผู้เรียนสวมบทบาทต่าง ๆ ตลอดจนการแสดงทางความคิดอย่างสร้างสรรค์ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติในบริบทที่หลากหลาย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Neupane (2019) ที่กล่าวว่าการแสดงบทบาทสมมติแบบไม่มีบทส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการสื่อสารและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงออกตามความคิดของตนเองได้อย่างอิสระ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Toding et al. (2021) ซึ่งพบว่าการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติแบบไม่มีบทในชั้นเรียนทำให้การสื่อสารของผู้เรียนมีพัฒนาการดีขึ้น เนื่องจากได้รับโอกาสในการฝึกฝนและพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่องตลอดกระบวนการเรียนการสอน

3. นักศึกษามีความสามารถในการถ่ายทอดข้อมูลเนื้อหาตรงตามสถานการณ์ที่กำหนดและการพัฒนาทักษะทางด้านการให้ข้อมูลและการออกเสียง ตลอดจนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาจริงในบริบทที่หลากหลาย กระตุ้นให้เกิดความคิดสร้างสรรค์และความมั่นใจในการสื่อสาร ด้วยเหตุผลนี้จึงทำให้คะแนนทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยกิจกรรมบทบาทสมมติแบบไม่มีบทเน้นสถานการณ์ซึ่งนักศึกษสามารถพบเจอได้ในชีวิตประจำวัน และการทำงาน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Karomat and Xadicha (2021) กล่าวถึงข้อดีของการจัดการเรียนการสอนด้วยกิจกรรมบทบาทสมมติซึ่งช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนสามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ เป็นบรรยากาศการเรียนรู้ที่สนุกสนานและร่วมมือกัน ผู้เรียนจึงเข้าใจเนื้อหาได้ลึกซึ้งและมีทัศนคติที่ดีต่อการพัฒนาทักษะการพูดมากขึ้น เช่นเดียวกับงานวิจัยของ กานต์ญาณิศา สุนทรและคณะ (2564) ที่พบว่าการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติแบบไม่มีบทในบริบทใกล้เคียงชีวิตจริงช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการพูดได้ดีขึ้น เนื่องจากช่วยลดความวิตกกังวลและเพิ่มแรงจูงใจในการสื่อสารภาษาอังกฤษธุรกิจอย่างมั่นใจยิ่งขึ้น

จากผลการวิจัยข้อที่ 2 พบว่าความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติแบบไม่มีบทอยู่ในระดับมากที่สุด โดยสามารถอธิบายในแต่ละด้าน ดังนี้

1. นักศึกษามีความพึงพอใจด้านเนื้อหาสาระ อยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเนื้อหาของบทบาทสมมติมีการจัดลำดับการนำเสนอที่มีความเหมาะสม อีกทั้งยังมีความง่ายของเนื้อหาที่สอดคล้องกับระดับความสามารถของผู้เรียน ตลอดจนเป็นเรื่องที่สามารถเกิดขึ้นได้จริงในชีวิตการทำงาน เนื้อหาดังกล่าวไม่ได้เพียงแค่สร้างความสนใจให้กับผู้เรียนเท่านั้น แต่ยังเอื้อให้เกิดการเรียนรู้ที่มีความหมาย ผ่านสถานการณ์ที่หลากหลายและลงมือปฏิบัติจริง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปัทมญา อ่อนแดง (2565) ซึ่งพบว่าการเลือกหัวข้อจากเนื้อหาภายในบทเรียนส่งผลให้เนื้อหาที่มีความเชื่อมโยงและสอดคล้องกับโครงสร้างของหลักสูตร อีกทั้งยังช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในเนื้อหาอย่างลึกซึ้งและสามารถประยุกต์ใช้ความรู้ในสถานการณ์จริงได้อย่างเหมาะสม

2. นักศึกษามีความพึงพอใจด้านกิจกรรมบทบาทสมมติแบบไม่มีบท อยู่ในระดับมาก เนื่องด้วยกิจกรรมดังกล่าวช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาความรู้ได้ด้วยตนเอง เนื่องจากต้องอาศัยการคิดวิเคราะห์ การออกแบบบทสนทนาตลอดจนการสวมบทบาทกิจกรรมบทบาทสมมติ และยังช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียนรู้ อีกทั้งยังเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาและมีส่วนรวมในบทบาทและการสื่อสารอย่างเป็นธรรมชาติ โดยไม่ยึดติดกับบทที่กำหนดไว้ล่วงหน้า ทำให้ผู้เรียนสนุกกับการเรียนรู้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Sunarno and Setiawan (2022) ซึ่งพบว่าทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนดีขึ้นหลังจากเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพราะสถานการณ์ต่าง ๆ ที่จำลองมานั้นมาจากชีวิตจริง ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในบริบทที่หลากหลาย ส่งผลให้สามารถจดจำหรือสำนวนต่าง ๆ ได้ดีขึ้นและนำไปประยุกต์ใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน

3. นักศึกษามีความพึงพอใจด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้เนื่องจากผู้เรียนมีพัฒนาการในการเรียนรู้เพิ่มมากขึ้น ด้วยสาเหตุที่กิจกรรมบทบาทสมมติเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกับชีวิตจริง ส่งเสริมการเรียนรู้ซึ่งลึกผ่านการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและผู้สอน อีกทั้งยังช่วยให้ผู้เรียนสามารถจดจำเนื้อหา

และคำศัพท์ได้อย่างแม่นยำ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ นิธินันท์ ขาริขุม (2563) ผลจากการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติกับการสอนภาษาอังกฤษทำให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาที่เรียนอย่างชัดเจน พร้อมทั้งสามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องและนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้จริง อีกทั้งยังส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทัศนคติเชิงบวกต่อการเรียนภาษาอังกฤษด้วย

4. นักศึกษามีความพึงพอใจด้านผู้เรียนอยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้เรียนสามารถนำมาเป็นแนวทางในการพัฒนาภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ได้ฝึกฝนการใช้ภาษาอย่างสม่ำเสมอจนเกิดความคล่องแคล่วและมั่นใจ ตลอดจนเพิ่มพูนความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งไม่เพียงแต่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการแสดงบทบาทสมมติเท่านั้น หากยังสามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน เพื่อให้สามารถรับมือกับสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจริงได้อย่างเหมาะสม และมีประสิทธิผล ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Yasmin et al. (2022) ที่พบว่า การจัดการเรียนการสอนผ่านกิจกรรมบทบาทสมมติช่วยพัฒนาทักษะด้านไวยากรณ์และคำศัพท์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะเป็นแนวทางที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์และการสื่อสารระหว่างบุคคล จึงมีส่วนช่วยในการพัฒนาทักษะการพูดและการใช้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะ

จากการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติแบบไม่มีบท เพื่อพัฒนาทักษะการพูดเชิงธุรกิจ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่อาจเป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนโดยใช้วิธีการสอนตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารร่วมกับการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติแบบไม่มีบท และการวิจัยในครั้งต่อไป

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1.1 ผู้สอนควรมีความยืดหยุ่นในการจัดสรรเวลาให้กับผู้เรียนในแต่ละขั้นตอนของกิจกรรม โดยอาจปรับเพิ่มระยะเวลาให้เหมาะสมกับบริบทของผู้เรียน เพื่อลดความกดดันในการทำกิจกรรมและส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

1.2 หลังจากกิจกรรมบทบาทสมมติ ควรจัดเวลาให้ผู้เรียนสะท้อนผลผ่านการวิเคราะห์จุดเด่นและจุดที่ต้องปรับปรุง ผู้สอนสามารถใช้คำถามปลายเปิด แบบประเมินตนเองและการประเมินจากเพื่อนเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้จากทั้งประสบการณ์ตนเองและผู้อื่น

1.3 ในการจัดกิจกรรมบทบาทสมมติ ผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงมีพัฒนาการมากกว่าผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำ เนื่องจากจับคู่กับนักศึกษาที่เก่ง ขณะที่ผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำจับคู่กันเองจะพัฒนาช้ากว่า ดังนั้น ควรจับคู่ผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำกับผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์สูงร่วมกันในการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ต่อยอดบทเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติกับสถานการณ์จำลองในรูปแบบอื่น เช่น สถานการณ์ธุรกิจ โรงแรม สถานการณ์เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาได้ในหลายสถานการณ์

2.2 มุ่งเน้นศึกษาเปรียบเทียบผลของการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติแบบมีบท (scripted role-play) กับกิจกรรมบทบาทสมมติแบบไม่มีบท (unscripted role-play) เพื่อศึกษาผลกระทบที่แตกต่างต่อการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของผู้เรียน

2.3 ควรมีการบูรณาการเทคโนโลยีเข้ากับกิจกรรมบทบาทสมมติในการจัดการเรียนการสอนโดยใช้แอปพลิเคชันประเภท AI หรือ Chatbot เช่น TalkPal หรือ Replika เพื่อฝึกการสนทนาในสถานการณ์จำลอง

เอกสารอ้างอิง

- กฤษเชาว์ นันทสุตแสง. (2563). ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษในระดับต่ำ. *วารสารมหาจุฬาริชาการ*, 7(1), 189–203. <https://so04.tci-thaijo.org/index.php/JMA/article/view/182719>
- กานต์ญาณิศา สุนทร, สุรกานต์ จังหาร, และประสพสุข ฤทธิเดช. (2564). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. *วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม*, 15(3), 131–141. <https://so05.tci-thaijo.org/index.php/rmuj/article/view/256432>
- คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. (2564). *หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ (หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2564)*. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ณฤติยา เพ็งศรี. (2565). การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง. *วารสารวิชาการคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์*, 9(1), 179–192.
- นิธินันท์ ชำริชม. (2563). กิจกรรมบทบาทสมมติกับการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนนายสิบตำรวจ. *วารสารสละศรี มหาวิทยาลัยราชเทพสตรี*, 4(1), 101–108. <https://so04.tci-thaijo.org/index.php/lawasrijo/article/view/245076>
- นิภาวรรณ นวาวดี และณัฐนา สีหพันธ์รักษ์. (2563). การพัฒนารูปแบบการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแบบเน้นการงานร่วมกับการใช้สื่อสังคมออนไลน์เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาปริญญาตรี. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม*, 14(2), 593–608. <https://so01.tci-thaijo.org/index.php/GraduatePSRU/article/view/240109>
- ปกร ทองบุญยัง, สิริภา ัญญะไพศาล, และสิริรักษ์ ัญญะไพศาล. (2565). ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออุตสาหกรรมบริการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ปีการศึกษา 2563. *วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร*, 13(1), 330–352. <https://so01.tci-thaijo.org/index.php/AJPU/article/view/249760/171021>
- ปัทมา อ่อนแดง. (2565). ผลของการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและวีดิทัศน์เพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ [วิทยานิพนธ์ปริญญาโท]. มหาวิทยาลัยศิลปากร. Silpakorn University Repository SURE. <https://sure.su.ac.th/xmlui/handle/123456789/28254>
- พัชรภรณ์ ดวงชื่น, อภินันต์ อันทวีสิน, และวรรณุช ตรีวิจิตรเกษม. (2564). การบริหารหลักสูตรที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอนตามเกณฑ์มาตรฐานของสหภาพยุโรปของนักเรียนระดับประถมศึกษาสังกัดโรงเรียนเอกชนในจังหวัดกรุงเทพมหานคร. *วารสารศิลปการจัดการ*, 5(1), 118–133. <https://so02.tci-thaijo.org/index.php/jam/article/view/245665>
- มนัญญา มานะรัชศักดิ์ และอุบลวรรณ ส่งเสริม. (2566). การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารและความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร*, 21(1), 367–381. <https://so02.tci-thaijo.org/index.php/suedujournal/article/view/258420>
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). *หนังสือวิธีสอนสื่อสารทักษะฟังภาษาอังกฤษ*. สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อรชนิดา หวานคง. (2565). การรับรู้และทัศนคติของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษที่มีต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. *วารสารศึกษาศาสตร์ มมร*, 10(1), 156–172. <https://so04.tci-thaijo.org/index.php/edj/article/view/256962>
- Bartz, W. H. (1979). *Teaching oral communication in the foreign language classroom*. Language in Education Theory and Practice. The Center for Applied Linguistics.

- Brown, H. D. (2007). *Principles of language learning and teaching*. White Plains: Pearson Longman.
- Byrne, D. (1991). *Techniques for Classroom Interaction*. Cambridge University Press.
- Education First. (2024). *EF English Proficiency Index: The world's largest ranking of countries and regions by English skills*. <https://www.ef.co.th/epi/>
- Harris, D. (1990). *Testing English as a second language*. McGraw Hill.
- Jannah, D. M., & Bean, H. (2024). The use of communicative language teaching (CLT) approach to develop L2 speaking proficiency at vocational students in South Aceh polytechnic. *Journal of appropriate Technology for Agriculture, Environment, and Development*, 1(2), 34–40.
<https://jurnal.lkppl.org/index.php/jataed/article/view/43>
- Karomat, T., & Xadicha, M. (2021). Advantages of role play technique in teaching speaking EFL classes. *Academia Globe: Inderscience Research*, 2(12), 14–16.
<https://agir.academiascience.org/index.php/agir/article/view/449>
- Neupane, B. (2019). Effectiveness of role play in improving speaking skill. *Journal of NELTA Gandaki*, 1, 11–18.
<https://www.nepjol.info/index.php/jong/article/view/24454>
- Sunarno, & Setiawan, A. (2022). Implementation of the Role Play Model in Improving the Speaking Ability of the Fourth-grade Students of Madrasah Ibtidaiyah Nurul Huda, Tangerang Regency. *The International Journal of Education Management and Sociology*, 1(2), 27–33.
<https://www.ijems.id/index.php/ijems/article/view/6>
- Toding, R. W., Yahrif, M., & Sirajuddin, S. (2021). Using Unscripted Role Play Teaching Activity to Improve Students' speaking ability. *Project (Professional Journal of English Education)*, 4(6), 1057–1066.
- Yasmin, F., Qahar, A., & Afzal, M. T. (2022). Effect of role play method on teaching English speaking skill at secondary level in public schools of district. *Journal of Positive School Psychology*, 6(12), 2330–2341. <https://journalppw.com/index.php/jpsp/article/view/15605/10051>